

grundede. Jeg kan ikke gøre det, thi jeg betragter ikke den højtærede Justitsminister egentlig som nogen Ven af Reformer paa dette Omraade, og naar han siger, som han sagde før, at han vil tilraade de Medlemmer her i Tinget, som vilde have denne Lov fremmet, at stemme mod Vendingerne, saa kan jeg ikke opfatte det paa nogen anden Maade end saaledes, at den højtærede Minister mener, at Lovforslaget med disse Vendinger muligvis kunde lide Skibbrud oppe i det andet Ting. I det jeg derfor nu siger, at jeg ønsker at stemme for Lovforslaget, vil jeg samtidig sige til Forslagsstillerne: Er det ikke værd at tage under Overvejelse, om det ikke er rigtigt at tage disse Vendinger tilbage? Det vil i alt Fald lette min Afstemning, idet jeg nødvendig vil stemme imod Vendingerne, men dog bliver nødt til at gøre det, hvis de blive fastholdte, thi jeg ønsker i Virkeligheden dette Lovforslag fremmet, for at vi kunne se, om der kan opnaas nogen Forbedring ad den Vej. Jeg har ikke nogen stor Tro dertil; jeg tror, at vi maa et stort Skridt videre end det, der opnaas her, men lad os tage dette lille Fremskridt og saa se, hvad der er at gøre.

Klein: Jeg tilstaar, at jeg ikke hører til dem, der interessere sig saa meget for dette Lovforslag. Jeg tror, at man tillægger det langt større Betydning, end det praktisk vil vise sig at saa. Da jeg i det hele ikke interesserer mig særdeles for denne Sag, skal jeg ikke fordybe mig i Lovforslagets Enkeltheder, jeg ønsker kun at sige nogle saa Ord, fordi det forekommer mig, at navnlig en af Bestemmelserne maa fremtalde forfælske Divulksmaal, det er den ny § 1. Jeg kunde for det første ønske at henlede Opmærksomheden paa det Spørgsmaal, hvilke Personer der egentlig gaa ind under dette Udtryk: „Fruentimmer under 18 Aar“, eller som nogle ville have det: „Kvindfolk under 18 Aar“, om man begynder lige fra 1 Aars Alderen og gaar op ad indtil de 18 Aar, eller hvor man tænker sig Grænsen ned efter sat for disse Kvindfolk under 18 Aar. Jo længer man gaar ned med Aldersgrænsen, desto besynderligere, for ikke at sige urimeligere, synes Bestemmelsen i § 1 mig at være. Er det Meningen, at naar et Fruentimmer eller Kvindfolk, der bor i et offentligt Hus, af en eller anden Grund ønsker at tage til sig eller lade saa Ophold hos sig et Pigebarn i 3—4 Aars Alderen, saa skal hun straffes, som det hedder „efter nedenstaaende § 3“? Og er det Meningen, at disse 3—4 Aars Børn

ogsaa skulle straffes, naar de tage Ophold i dette Hus? Er det ikke Meningen i alt Fald, at de almindelige Regler i Straffeloven om Grænserne for Strafbarheden skulle komme til Anvendelse? Det synes selvfølgelig, at det er saa. Men paa den anden Side er en Henvisning til § 3 da overmaade uheldig, thi man henviser der til en Straf, som bestaar i 3 Maanedes Tvangsarbejde eller Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Man siger altsaa, at denne Straffebestemmelse skal komme til Anvendelse, ikke blot paa dem, som tillade Kvindfolk under 18 Aar at tage Ophold i offentlige Huse, men tillige paa Kvindfolk under 18 Aar, som tage Ophold i offentlige Huse. Men disse Kvindfolk under 18 Aar maa efter Straffeloven aldrig straffes med Fængsel paa Vand og Brød, saa er Henvisning til Straffebestemmelserne i § 3 er meget uheldig. Man fristes til at spørge, hvorvidt det er Meningen, at man her vil sige noget nyt, forandre Straffelovens Bestemmelser, eller hvorledes man tænker sig det. Denne Straffebestemmelse af 3 Gange 5 Dages Vand og Brød som Maksimum kan efter min Mening blive overmaade haard, for ikke at sige urimelig haard. Man maa nemlig spørge: Hvad vil det sige at „tage Ophold“? Er det at tage Ophold der for at blive der for bestandig og selv fungere som offentligt Fruentimmer, eller omfatter det ogsaa Tagen Ophold af en ganske anden Karakter? Skal Bestemmelsen ogsaa anvendes, hvis f. Eks. Gjerinden af en saadan Anstalt tager til sig sit eget Barn eller tager mod Besøg af dette Barn, et Pigebarn, maatte i en meget ung Alder, og lader det tage Ophold hos sig i nogen Tid? Jeg ved ikke, hvad der er Meningen. Ja, jeg ved ikke (Afbrydelse). Til Afgørelse af hvem? Er det Politiet eller Domstolene, der skal afgøre disse Spørgsmaal? Er det Politiet, da vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg har Betænelighed ved at give Politimesteren Myndighed til at afgøre slige Spørgsmaal om Strafbarheden eller Strafbarhedens Grad, og til at kunne idømme Fængsel paa Vand og Brød indtil 3 Gange 5 Dage. Er det ikke Meningen, at Politiet skal afgøre det, men derimod de sædvanlige Domstole, saa er en Henvisning til § 3 overmaade lidet heldig, da det hedder, at de skulle straffes efter nedenstaaende § 3. Er det Meningen blot, at det er de Straffebestemmelser, som staa i § 3, der skulle anvendes, eller er det ogsaa Meningen, at det ligesom i § 3 er Politimesteren, der kan idømme Straf og bedømme, om der er begaaet en